metafora

FRANCOUZSKÁ LEKCE

Práce snů s jediným pravidlem:
Nezačít si nic se šéfem.
Ale pravidla se mají porušovat…

TASHA BOYD

Mladé architektce Josephine se ze dne na den obrátí život vzhůru nohama – místo očekávaného povýšení v práci dává výpověď a ve slabé chvilce kývne na nabídku, aby odjela na francouzskou Riviéru hlídat dítě ovdovělému miliardáři Xavierovi. Po impulzivním odjezdu se však dostaví pochybnosti. Jak se má starat o dítě, když s tím nemá žádné zkušenosti? A proč jí nikdo neřekl, že bude o holčičku pečovat na jachtě – vždyť lodě odjakživa nesnáší! A hlavně – co si má počít, když ji její šéf neskutečně přitahuje, ale podle smlouvy si s ním v žádném případě nesmí nic začít?

„Co se emocí týče, Natasha Boyd nenechává kámen na kameni a její dojemný portrét zlomeného vdovce, který se bojí znovu milovat, mě nutil otáčet stránky do čtyř hodin ráno – dva dny v kuse! Tuto knihu doporučuji z celého srdce.“

– Natasha is a Book Junkie

„Nechte se unést příběhem, který zabrnká na struny všech vašich smyslů a bude vás svádět každým slovem. Oui, *nádhera!“*

– Totally Booked

Tasha Boyd

FRANCOUZSKÁ LEKCE

Přeložila Veronika Lásková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Broken French © 2021 by Natasha Boyd, writing as Tasha Boyd
Published by Natasha Boyd, LLC
Translation © Veronika Lásková, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 987-80-7625-662-0 (ePub)
ISBN 987-80-7625-661-3 (pdf)
ISBN 987-80-7625-230-1 (print)

Pro všechny,
kteří se rozhodli dát lásce druhou šanci.

Kapitola první

JOSIE

Charleston, Jižní Karolína, USA

Přetáhla jsem si polštář přes hlavu, abych neslyšela neodbytné pípání budíku, který se časně ráno rozezněl za tenkou příčkou našeho bytu v centru Charlestonu. Když to nepomohlo, odhodila jsem polštář a rozespale zamžikala. „Tabitho!“ zaúpěla jsem. „Proč?“

Místo odpovědi jsem zaslechla hukot a drnčení letitých trubek, kterými proudila voda do sprchy ve společné koupelně na druhé straně chodby. Tabi nejspíš zapomněla vypnout budík. Naštěstí si dnes stejně musím přivstat. Čeká mě totiž velký den. Nahmatala jsem telefon a zamžourala na displej. Přestože obvykle tak brzy nevstávám, už jsem měla dva nepřijaté hovory od mámy. Byla z té mé dnešní prezentace přinejmenším stejně nervózní jako já a své rozrušení přenášela bezděčně i na mě. Mohla jsem jí stokrát opakovat: „To zvládnu, mami,“ ale její mateřskou starostlivost to nijak neutišilo.

Prošla jsem po špičkách do miniaturní kuchyně a s úlevou zjistila, že Tabi už postavila na kávu. Mámě zavolám hned, jak budu schopná jasně přemýšlet. Proud vody ve sprše ustal, a zatímco jsem nalévala

kávu, bylo odtamtud slyšet přehrabování v toaletní tašce a vzápětí se rozhučel fén. Asi má schůzku s nějakým lepším klientem. Cosi břinklo o podlahu a Tabi tlumeně zaklela. Nalila jsem kávu do dalšího hrnku a zaťukala na dveře koupelny. „Jak to, že sis dala budíka na sedmou? Copak to máš za klienta?“

Kamarádka otevřela, vykoukla ven a její snědá pleť přímo zářila svěžestí. „Kafe? Josie, ty jsi boží.“

„Není zač.“ Podala jsem jí hrnek a opřela se o zárubeň.

„Ta holka, co jsem měla domluvenou ve Francii, mi včera cukla. Tři dny předtím, než měla nastoupit! Za chvíli mě čeká videohovor s rodinou. Teda vlastně s tatínkem. Je to svobodný táta. Děsný pracháč. Nechutně zazobaný Francouz, a nejspíš bude chtít vrátit peníze.“ Nešťastně se zašklebila.

„A ty se takhle šlechtíš proč? Aby si to rozmyslel? A pozval tě na rande?“

„Ale no tak!“ zaprotestovala s úsměvem. „Přece abych působila profesionálně.“

Zasmála jsem se. „Jasně.“ Nebylo žádným tajemstvím, že Tabitha, která prostřednictvím vlastní agentury nabízí boháčům a celebritám exkluzivní, důkladně prověřené chůvy, se hodlá sama jednou šťastně provdat. A svobodný tatínek by do jejích plánů krásně zapadal. Přála si rozjet úspěšný podnik a založit rodinu – v tomto pořadí. První metu zvládla během pouhých pár let po promoci.

„Nech toho, Josie,“ obrátila v žertu oči v sloup. „Myslela jsem, že mu najdu nějakou náhradní chůvu, jenže teď zrovna žádnou volnou nemám – je to úplně na poslední chvíli. Asi budu muset tatínka i dcerušku zklamat. Zeptám se Meredith, jestli o někom neví, až se probudí. A vydrž, za chvíli budu hotová.“

„Fajn. Já dneska taky potřebuju vypadat profesionálně.“

„To ty vypadáš vždycky.“ Při těch slovech se obrátila k zrcadlu, aby si nanesla řasenku. „Určitě to dopadne skvěle. Sama víš, že to povýšení máš v kapse. Vždyť jsi tomu věnovala spoustu práce a času a podle toho, co jsi mi ukazovala, máš ze všech nejlepší návrhy. Nevím, jak by starý Charleston vypadal, kdybys nepečovala o jeho kouzlo.“

„Ha, ha."

„Ale vážně! Náhodou se o tobě včera mluvilo. Chystala jsem se ti o tom říct. Byla jsem zrovna v bance a nějaký důležitý chlápek je tam chválil, jak pěkně zrenovovali budovu včetně historických prvků, no a šéf pobočky mu povídá, že to dělala vaše firma. A to víš, že jsem do toho hned skočila a pověděla jim o tobě, jaká jsi nadaná mladá architektka."

„Ne!"

„To si piš. Proč by měl všechnu smetanu slíznout tvůj chlípný šéf, co slaví úspěchy díky tvým projektům?"

„Ale takhle to v prestižních firmách prostě chodí. Pracujeme jako tým. A mimochodem *můj* šéf je fajn. Sprosťák je akorát pan Tate, ten druhý partner." Ten projekt mě strašně bavil. Poslední dobou jsme ale dělali hlavně novostavby.

Otevřela pouzdro s nalepovacími řasami, které používala vždycky na videokonference. „Už proto bys měla mít na dveřích vlastní jmenovku. Abys trochu zlepšila kulturu na pracovišti."

„Naše síla je v tom, že pracujeme *všichni* společně," odříkala jsem firemní motto. „A jmenovka na dveřích? Tak to prr. Chci, aby mě povýšili, ne koupit podíl ve firmě a stát se partnerkou. Na to ještě hned tak mít nebudu."

„Já vím, brouku. Tohle splácení školnýho nás všechny zničí. Ale myslím to vážně, jsi nejlepší z mladých architektů, co mají. Neříkej mi, že ten rozmazlenej Tateův synovec má třeba jen ždibec tvýho talentu."

Sklonila jsem se nad hrnek s kávou, abych skryla úšklebek nad tím, jak přesně vystihla Jasona – naši nejnovější posilu. „Nechci nikoho pomlouvat. A vůbec, hoď sebou, krasavice. Potřebuju se ještě vysprchovat."

Odfrkla si, nanesla na rty trochu lesku a výsledek ze všech stran zhodnotila v zrcadle.

„Vypadáš skvěle," ujistila jsem ji.

Vykročila ze dveří a ukázala na mě prstem. „Tu jmenovku budeš mít na dveřích co nevidět. Ale když tě teď aspoň povýší, mohly bychom se

třeba přestěhovat do tý nový budovy u přístavu, abychom konečně měly pěknej výhled."

Z našeho velkého okna v obýváku bylo vidět dlážděnou uličku a cihlovou zeď protější řady domů. Náhodou to byla moc pěkná cihlová zeď. Stovky let stará, zdobená pamětními destičkami připomínajícími dávná zemětřesení. Přece jen to však byla zeď. Výhled na moře by byl lepší.

Usmála jsem se. „Díky za povzbuzení. Výhled bych rozhodně brala, jen mě nezkoušej lákat na přístav – víš, jak nesnáším lodě."

Tabi se zavřela ve svém pokoji, ale za okamžik znovu vykoukla: „Nesnášíš plavby na lodi. Výhled na lodě je něco úplně jinýho."

„To je fakt," připustila jsem se smíchem.

Rychle jsem vlezla do sprchy a stáhla si gumičkou vlasy, které jsem si naštěstí prozíravě umyla a vyfoukala už včera večer.

Meredith, Tabitha a já jsme spolu začaly bydlet hned po vysoké. Mně tenkrát zbývalo dokončit rok postgraduálního studia na architektuře, zato Tabitě už slušně vynášela agentura, kterou stačila založit ještě na koleji, a Meredith zrovna s pomocí příbuzných rozjížděla malou investiční firmu. Měly jsme štěstí, že jsme natrefily právě na tenhle byt v horním patře přestavěného řadového domku v centru Charlestonu. Nacházel se přímo v historické čtvrti. A já staré město zbožňovala. Přímo před nosem jsme měly skvělé jižanské restaurace i překrásnou architekturu, takže jsme mohly nasávat historii města plnými doušky. A když jsme si chtěly s kamarádkami zajít večer někam zatancovat a popíjet martini, stačilo udělat pár kroků. Zároveň jsme se ale dost tísnily a pořád nám musela stačit dohromady jediná koupelna. Po čtyřech letech si už obě moje spolubydlící mohly dovolit lepší bydlení, jenže já stále splácela půjčku na školné, a navíc jsem byla odhodlaná ušetřit každý dolar, abych jednoho dne odkoupila podíl ve firmě. Umínila jsem si, že se stanu nejmladší partnerkou v našem městě. Nejdřív ale musím získat lepší postavení a vyšší plat. Pak se můžeme bavit o stěhování.

Pracovala jsem pořád pro tutéž firmu, u které jsem byla na praxi už jako studentka. Meredith s Tabithou se mě pokoušely přesvědčit,

abych se porozhlédla i jinde. Prý mě brzdí jenom můj odpor ke změnám. Já si však zakládala na své neochvějné loajalitě.

Umyla jsem se v rekordním čase, a jakmile jsem vyšla z koupelny, uvědomila jsem si, že Meredith dosud nevstala. Včera večer měla ukrutné křeče v břiše, a tak zřejmě dospává špatnou noc. Nalila jsem jí kávu do malé termosky, přidala pár kapek její oblíbené vanilkové smetany a vstoupila po špičkách k ní do pokoje. Na posteli byl vidět kopec růžové peřiny, zpod nějž vykukovaly prameny melírovaných vlasů. Položila jsem kávu na noční stolek, aby ji po probuzení hned našla.

Během dvaceti minut jsem se nalíčila a přejela si žehličkou vlnité vlasy, které jinak ve vlhkém charlestonském podnebí nedržely tvar. Oblékla jsem si úzkou tmavě modrou sukni, k tomu světle modrou lněnou halenku a zastrčila si do tašky nejpohodlnější lodičky na podpatku. Štvalo mě zastaralé pravidlo, podle nějž ženy *musejí* chodit do práce v sukni. Jak absurdní v dnešní době! Zvlášť když musíme chodit i na staveniště. Jelikož jsem ale pracovala pro velmi prestižní firmu, nestěžovala jsem si.

Odnesla jsem si kabelku a tubusy s nejnovějšími nákresy do kuchyně, abych se mohla pustit do přípravy snídaně. Konečně vyšlo slunce: jeho zlaté paprsky zalily uličku za oknem a přes okenní skla i naši odřenou pohovku zakrytou přehozem.

„Hele, pojďme si dneska večer s holkama někam vyrazit," zamrkala na mě Tabitha přes okraj notebooku. „Už jsem nikde nebyla, ani nepamatuju. Řekni i Barbaře od vás z práce. Oslavíme tvoje povýšení a to, že jsem přežila ten dnešní videohovor. Ale moment. Nechtěla tě Mer dát dohromady s tím novým chlápkem od nich z práce?"

Obrátila jsem oči v sloup. „Jo. S Jedem, nebo jak se jmenuje."

„Cože? On se jmenuje Jed? Tak to nic. S takovým frajírkem se nezahazuj."

Zasmála jsem se. „Nemůžeš přece člověka soudit podle jména."

„Ale můžu. Jen si nemysli. Taky bys přece nechodila například s Adolfem, ne? A vůbec," pokračovala svým obvyklým překotným tempem a živě při tom gestikulovala, „k tobě by se hodilo nějaký

cizokrajný, exotický jméno. Josephine a… Xavier. To zní dobře.“ Vyslovila to *Kza-vi-jé*.

„Kdo to proboha je ten Xavier?“ podivila jsem se, zatímco jsem si do misky s granolou nandávala jogurt.

„Ten nechutně bohatý Francouz, co s ním budu dneska mluvit. To jméno je prostě… ach. Samozřejmě neříkám, že to musí být zrovna *on*, ale někdo s takovým jménem. Ačkoli je to teda krásný chlap. Jmenuješ se jako královna. Tak si musíš najít někoho se vznešeným jménem. Chápeš.“

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou. „Ty jsi teda vtipná. Navíc mám dojem, že Josephine nebyla královna, ale císařovna. Ale pořád lepší tahle posedlost jmény, než když jsi na vejšce zkoušela párovat lidi podle horoskopů.“

„Hele, to náhodou funguje.“

Tabi zapadla zpátky do svého pokoje a já konečně zavolala mámě.

„Čau, mami.“

„Josephine! Už jsem se bála, že mi zapomeneš zavolat, než půjdeš do práce.“ V jejím tónu se mísila úleva, výčitky a pořádná dávka citového vydírání. Typická máma.

Zhluboka jsem se nadechla. „Neboj. Jen jsem se musela vysprchovat a obléct. A brnknu ti pak hned po tom jednání.“

„Jsem na tebe hrozně pyšná, holčičko moje. Možná to často neříkám, ale teď ti to musím zdůraznit. Potom, co Nicolas…“ zajíkla se. „No, prostě jsem ráda, že tu naše jméno bude mít zase trochu lepší zvuk. A tvůj tatínek, ať odpočívá v pokoji, je na tebe určitě taky hrdý. To vím jistě.“

„Díky. Ale mami, partnerka ze mě zatím nebude. Na to si ještě pár let počkám. Není kam spěchat.“

„Ale tak jsem to nemyslela.“

„Já vím,“ odpověděla jsem popravdě.

„Hodně štěstí, holčičko.“

„Díky. Mám tě moc ráda, mami.“

Zavěsily jsme, zhltla jsem granolu, vyčistila si zuby, nanesla si na rty lesk a vyrazila.

Ulice se teprve probouzely. Metaři končili směnu a popelářská auta odvážela ze zadních uliček za bary a restauracemi pytle s odpadky a láhve z uplynulé noci.

Zastavila jsem se ve své oblíbené kavárně u Armanda na espresso se smetanou. Podávali ho v maličkém papírovém kelímku, který představoval přesně takovou koncentrovanou dávku energie, jakou jsem pro dnešní den potřebovala. Odbočila jsem na East Bay Street, kde mě do nosu udeřil závan vlhkého vzduchu od moře a z okolních mokřadů, a prošla jsem kolem Duhových domků – barevné historické zástavby stojící naproti sídlu Charlestonské historické nadace a Jachtařského klubu. Zamávala jsem na protější chodník Sylvii, mé známé Francouzce, která pracovala v jachtovém showroomu na King Street. Téměř každé ráno jsme se potkávaly u Armanda a tu a tam jsme prohodily pár slov.

Konečně jsem dorazila k proskleným dveřím firmy *Donovan and Tate, FAIA, CPBD, NSPE*, jednoho z nejvyhlášenějších architektonických studií v Charlestonu. S rukou na nerezové liště, která sloužila jako klika, jsem se na chvíli zarazila a vzpomněla si na rozhovor s mámou. Nebýt její neochvějné víry v moje schopnosti, nikdy bych to za tak krátkou dobu nedotáhla takhle daleko. Pomáhalo mi i vědomí, že to všechno vlastně dělám kvůli tátovi. Jednou se snad na téhle ceduli objeví ještě třetí jméno. Moje. Byla jsem v sedmém nebi, když mě sem po promoci pozvali na pohovor, a když mi pak tahle věhlasná firma dokonce nabídla, že si u ní můžu odbýt tříletou praxi před atestací, bez váhání jsem kývla. Architektura mě zajímala odmalička, už když mě táta brával na dlouhé nedělní procházky po městě a ukazoval mi na budovách nejrůznější detaily, jež prozrazovaly ten či onen styl.

Navíc se mi značně ulevilo, že mi během praxe přidělili jako dozor z obou partnerů právě pana Donovana. Panovala zřejmě nepsaná dohoda, že pan Tate se k nezkušeným mladým dívkám nemá přibližovat. Zato na jeho společníka Donovana jsem se mohla spolehnout. Respektoval mou práci a častokrát se postaral, aby moje nápady byly patřičně vidět. Přesto ve mně už několik týdnů hlodal nepříjemný

pocit ohledně Tateova synovce Jasona, který k nám nastoupil hned poté, co se přistěhoval z Virginie. Ale ne. Jason přece nemá zdaleka tolik zkušeností s předpisy památkové péče a rekonstrukcemi jako já. Vždycky odevzdává monstrózní návrhy prosklených betonových staveb, které by se hodily spíš na velkoměstské bytovky než do noblesně elegantního stylu, který si Charleston zoufale snaží udržet. Jsem lepší a zkušenější než on, a až dnes šéfové uvidí moje návrhy, nepochybně mě jmenují vedoucí architektkou.

Vtom mi zapípal telefon. Psala Meredith.

Mrzí mě, že jsem tě ráno propásla. Prý se jde večer kalit. Jsem pro. Oslavíme tvoje povýšení.

To dáš! Pac a pusu.

Zhluboka jsem se nadechla a sebejistě se opřela do dveří naší kanceláře.

Kapitola druhá

Moje kamarádka Barbara, dlouholetá Tateova asistentka, seděla přímo u dveří šéfovské kanceláře, a tak mě jen škrobeně pozdravila. „Pan Donovan dnes bohužel nemůže přijít. Marthu odvezli do nemocnice."

Donovanova sympatická manželka, kterou jsem měla upřímně ráda, utrpěla v uplynulém roce několik srdečních příhod. „Ale ne," zamračila jsem se. „Je to… vážný?"

„To nevím." Barbara zkrabatila čelo. „Tvoje projekty bude hodnotit pan Tate," dodala s nuceným úsměvem.

Srdce se mi sevřelo ještě víc. „Aha… Víš to určitě?" zašeptala jsem. „Vždyť to přece nespěchá. Můžeme to nechat na jindy." Raději bych se dnes ještě povýšení vzdala, jen abych nemusela svou prezentaci a hodnocení absolvovat zrovna s Tatem.

„Už na tebe čeká v kanceláři."

Polkla jsem a zhluboka vydechla, abych se uklidnila. „Tak dobře. Díky, Barb. Jo, abych nezapomněla, vyrazíš s námi po práci na dámskou jízdu?"

Nasadila přehnaně nešťastný výraz. „Nezlob se, Jeff nám už dneska něco naplánoval. Dáš si jedno za mě?"

„To víš, že jo." Otočila jsem se na podpatku.

„Josie?“ zavolala za mnou a já se k ní obrátila. Ztišila hlas. „Nedej se. Zasloužíš si to.“

Na napjatém obličeji se mi na chvíli objevil úsměv. „Díky.“

Vešla jsem do otevřených dveří Tateovy kanceláře. Seděl tam s ním jeho synovec a můj kolega Jason. Jakmile jsem se objevila, oba rázem zmlkli.

„Neruším?“ zeptala jsem se.

Pan Tate vstal. Vždycky nosil pastelovou košili zastrčenou do oblekových kalhot, případně v pátek do nažehlených khaki kalhot s puky, a v neděli do kostela lehký proužkovaný oblek. Dnes měl na sobě mátově zelenou košili, která kontrastovala s jeho mírně zarudlými, masitými tvářemi. „Ne, ne, jen jsme s Jasonem probírali, co je nového.“

Jason se na mě drze zakřenil, vstal a znovu se otočil ke strýci. „Jo. Je to bezva, že ses seznámil s tím novým komisařem,“ prohodil. „Myslím, že jste si padli do oka. Tak zítra v osm na golfu?“

„Ano, uvidíme se tam.“

Mladík s blond vlasy ulízanými dozadu prošel kolem mě. „Čau, Josie,“ kývl mi na pozdrav.

„Ahoj, Jasone,“ opáčila jsem a snažila se v reakci na jeho namyšlený úšklebek udržet pokud možno neutrální výraz.

Zavřela jsem za ním dveře. Představa, že se ocitnu s Tatem sama v uzavřené místnosti, se mi ani trochu nezamlouvala, ale nechtěla jsem, aby nás Jason poslouchal. Hlavou mi prolétlo těch pár slov, která jsem právě zaslechla. „S jakým komisařem?“ zajímala jsem se.

„Komisařem pro ROU,“ odpověděl a naznačil mi, abych si sedla, ne na židli u jeho pracovního stolu, ale na nízkou pohovku v odpočinkovém koutku. Nízké pohovky a sukně nejsou dobrá kombinace. Opatrně jsem dosedla a složila nohy do strany.

Tate si zřejmě nemohl pomoct a jeho pohled sjel po mých nohách k lodičkám a zase nahoru na stehna, načež se mi rychle podíval do obličeje.

„A to znamená co?“ vyptávala jsem se.

„Rozvoj, ochrana a udržitelnost,“ vysvětlil.

„Aha," přikývla jsem. „Tak toho ještě neznám." Dřív tohle místo v komisi zastávala Carole, se kterou jsem si výborně rozuměla. Pracovala na městském úřadě v odboru územního plánování celých třicet let. Dokonale jsme se shodly na nutnosti zarazit nehorázné plány, které si pro naše malé pobřežní město občas vymýšleli ziskuchtiví developeři.

„Býval to spolužák Jasonova táty, teda mého bratra. Bydleli spolu na koleji, a dokonce byl Jasonovi za kmotra. Známosti na úřadě se vždycky hodí, když potřebujeme něco schválit, není-liž pravda?"

„To jistě. Ale my přece se schvalováním problém nemáme, když dodržujeme všechny památkářské vyhlášky, ne?"

„No ovšem, ovšem. Ale člověk nikdy neví."

Cítila jsem, jak vraštím obočí, a pokoušela jsem se ho uvolnit. Pan Tate měl rozehranou spoustu zakázek a já se nemohla ubránit podezření, že právě on v zájmu snížení nákladů milerád obětuje krásu budovy, pokud za to od dodavatele dostane nějakou pozornost. Žádný důkaz jsem pro to pochopitelně neměla. Byla to spíš intuice. A intuice mi o tomhle šéfovi napovídala i leccos dalšího. Jakmile si ke mně přisedl na pohovku, místo aby zaujal místo na jednom z křesel naproti, nepříjemný pocit zesílil.

„Tak." Přinutila jsem se k úsměvu a vytáhla nákresy. „Tady je můj návrh fasády hotelu na East Bay Street. Vyjde to sice o něco dráž, což určitě dorovnáme jinde a projekt nám bez problémů schválí –"

„Ale ten hotel už máme schválený," mávl nad mými plány přezíravě rukou a mně se sevřel žaludek hrůzou a leknutím. „Nový komisař si už prohlédl Jasonovy plány včera u večeře," pokračoval.

„Jasonovy plány?"

„Ten hotel bude pro toho chlapa v nové funkci znamenat velký úspěch. Přinese městu spoustu pracovních míst ve stavebnictví. Už se jim na úřadě sbíhají sliny."

„Ale –"

„Podívej se, kotě." Předklonil se a užuž mi pokládal ruku na koleno, ale v poslední chvíli se zarazil.

Ten naznačený pohyb i jeho blahosklonný tón způsobily, že jsem ztuhla. V duchu jsem si opakovala jeho slova. Pokud už schválili Jasonovy návrhy, znamená to, že se mnou se v projektu nepočítá?

„Já vím, že máš z těch fajnovejch historickejch budov vlhko v kalhotkách."

Poklesla mi brada, ale on klidně pokračoval dál. „A já ti rozumím, vážně. Vždyť jsme v Charlestonu. Ale musíme přece taky světu ukázat, že je to moderní město. Klidně to zvládneme, stačí pár kudrlinek, aby byli fandové do historie spokojení, jenže koneckonců jde o byznys. A to platí i pro stavební firmy. Čím rychleji a laciněji stavba vyroste, tím to bude pro všechny lepší."

„Lepší *pro vás*. Ne pro město," vypadlo ze mě, ale vzápětí jsem se kousla do rtu. Takhle bych se šéfem mluvit neměla. Zmocnila se mě panika a cítila jsem, jak se mi potí dlaně. „Omlouvám se, já…" Podívala jsem se na tubusy u svých nohou, v nichž se skrývala moje představa, jak by měl vypadat další zbytečný luxusní hotel, jenž měl bohužel vyrůst na pozemku, kde původně stával dům osvobozeného otroka. Postavil ho údajně vůbec první černošský architekt v dějinách a bydlela v něm legendární Eliza Lucas Pinckneyová, která ho z otroctví vysvobodila. Dům asi před sto lety poničil požár a dílo zkázy pak dokonal hurikán. Archeologický průzkum se kvůli dohadům na městském úřadě naneštěstí neuskutečnil, a tak jsem aspoň navrhla fasádu, která ladila s interiérem a zároveň vzdávala hold historii místa. Pracovala jsem na tom několik měsíců. „Takže vy ani nechcete vidět, co jsem nakreslila? Prostě použijete exteriér, který navrhl Jason?" zeptala jsem se a srdce mi usedalo. Měsíce a měsíce hledání a usilovné práce, a nakonec nejspíš výsledek uvidí jenom uklízečka.

Položil mi ruku na rameno a já sebou trhla.

„Podívej se, holčičko," spustil a při jeho slovech mě obestřel chlad. „Já vím, že jsi moc šikovná architektka. A vím taky, že jsi u nás už dlouho a Donovan má pro tebe slabost. Jenže musíš pochopit, že to povýšení teď čeká na Jasona. Vždyť *já* tuhle firmu založil. Zůstane to pěkně v rodině. Z Jasona se stane vedoucí architekt a časem

i partner. Pak se firma může jmenovat *Tate a Tate*. Donovan se beztak chystá do penze. Já přece neříkám, že tu nebudeš mít svoje místo. Je to prima, dokonce úžasný, že máme v týmu ženskou. Pěkně se na tebe kouká. *Moc* se nám hodí posílat tě ke klientům. A samozřejmě jsi taky nadaná." Velkodušně se na mě usmál, jako by mi právě vysekl kdovíjakou poklonu. Pak se zase zatvářil vážně. „Ale i kdyby to nebyla rodinná záležitost, což pochopitelně je, nechápu, jak sis mohla myslet, že se dostaneš do vedení, a dokonce prosadíš svoje jméno do názvu firmy. To přece v Charlestonu nepřipadá v úvahu."

„Jak… jak to?"

„Všichni si pamatujou, co udělal Nicolas de La Costa."

Ruce jsem měla jako led, všechno mě pálilo a zmocnil se mě pocit, že mi všechna krev odtekla z hlavy do prstů u nohou. *Panebože*. „Ale vždyť víte, že jsem s firmou svého otčíma neměla nic společného –"

„To rád slyším," poznamenal, jako by to pro něj byla novinka. „Ale i tak. Víš přece, jak to v Charlestonu chodí. Je to malý město a má sloní paměť. My si tě tu samozřejmě považujeme. Mrzí mě, že tenhle projekt dostal místo tebe Jason, ale přijdou další. Budeš u nás moct pracovat, jak dlouho budeš chtít."

„Ale na kariéru můžu zapomenout."

„Cože?"

„Říkal jste, že tu můžu pracovat, ale žádná kariéra mě nečeká." Hlas mi trochu přeskakoval, ale jinak jsem se snažila svoje zoufalství krotit. „Nikdy mě nepovýšíte, prostě nemám žádnou šanci na postup." Když jsem teď přišla o možnost dělat na projektu East Bay Street, vlastně mi to připadalo skoro nicotné. Ale zatraceně. Moje práce. Já tu vyšší pozici přece potřebuju! Musím zatnout zuby a myslet na to podstatné. Vždyť oni zničí historickou část města. To je důležitější než moje místo. Mohla bych se odvolat. Jako občan tohohle města –

Tate se znovu předklonil. „Ale no tak, Josie," řekl a mírně ke mně naklonil hlavu. „Tak zlé to snad nebude." Natáhl ruku, a než jsem se stačila vzpamatovat, položil mi dlaň na koleno. Tu svou teplou, slizkou, masitou dlaň.

Strnula jsem.